

Νυχτιάτικα, μας ταλαιπωρούσε ο τελειομανής Γ. Κούτος, στην Αθήνα, για τις φωτογραφικές ανάγκες κάλυψης της νέας μούσας της Ρεζί. Ζάππειο, Σύνταγμα, Όθωνος, Πανεπιστημίου, Ομόνοια, Σταδίου, και ξανά τα ίδια. Οργώναμε το κέντρο της πόλης και προσπαθούσα τα εντοπίσω τα κοινά στοιχεία με το κέντρο της νιότης μου.

Στο Ζάππειο, αλλοδαποί, καλοντυμένοι ταξιδιώτες φωτογράφιζαν το φωταγωγημένο νεοκλασικό κτίριο, την ώρα που ο διασκελισμός των αρκετών, ημεδαπών αθλουμένων καλυπτόταν από τον ήχο των ρεόντων υδάτων του σιντριβανιού. Καθόμουν σε ένα παγκάκι με την επιγραφή “Δωρεά Νίκης Γουλανδρή”, ατενίζοντας το επιβλητικό κτιριακό συγκρότημα και στην πλάτη μου σκιές χάνονταν στους κήπους. Να κάτι που δεν είχε αλλάξει. Η περιπέτεια που βάζουν οι ορμόνες, το κορμί.

Η Όθωνος όμως, δεν έχει καμιά σχέση με εκείνη που θυμόμουν. Με τα γραφεία της British Airways στη γωνία με την Αμαλίας, της EL AL λίγο πιο κάτω, το πλήθος των παλιών Scania της γραμμής 1 που έκαναν τέρμα εκεί, εκτελώντας τα δρομολόγια Αθήνα - Α. Κοσμάς και τα “πράσινα” που κατέβαιναν Πειραιά, στη διασταύρωση με τη Φιλελλήνων.

Με κατηφορική φορά τότε και την ασφαλτο σε καλύτερη κατάσταση και όχι όπως είναι σήμερα, σαν ειδική του “Ακρόπολις” από τις διελεύσεις των βαρέων οχημάτων.

Στην Ομόνοια, λείπει το ομώνυμο ξενοδοχείο, αγαπημένο στέκι του Γιώργου Ιωάννου, στη Σταδίου το “Άκρον Ίλιον Κρυστάλ”, βουβό από το '97, απέναντι το “Αττικόν”, καμένο από το Φεβρουάριο και η πλατεία “Συντάγματος” με κλούβες, χωρίς το διαβόητο στέκι της φυλής των “καμακιών”, “Παπασπύρου”, αλλά με το φημισμένο ταχυφαγείο διεθνούς αλυσίδας να δεσπόζει.

Διπλοπαρκαρισμένα, θόρυβος και βουή μιας πόλης που προσπαθεί να σηκώσει βάρη ασήκωτα, που επιχειρεί να επιστρέψει εκεί, όπου ο Γκάτσος της έγγραφε:

“Αθήνα, Αθήνα, Χαρά της γης και της αυγής, μικρό γαλάζιο κρίνο”